

Kære Læser og Publikum. Jeg har haft den ære at være vejleder for udstillerne på dette års spring. Det betyder, at jeg nu har været involveret i næsten alle dele af Kunstnernes Påskeudstilling. Jeg har tidligere været medlem af bestyrelsen, – sidste år var jeg censor, og i år er jeg så vejleder. Derfor er teksten her kommet til at handle om rammen og historien omkring spring, og ikke om værkernes indhold. Det håber jeg går an ...

Spring må siges at være en etableret del af foreningen for Kunstnernes Påskeudstillings virke. Udstillingen bliver nu vist for niende gang, men da jeg for nogle år blev medlem af KPs bestyrelse, var spring stadig forholdsvis ny. Jeg har derfor kunnet følge udstillingen tæt og se den bevæge sig fra et eksperiment til et fast format i Århus Kunstbygning.

Spring havde fra starten til hensigt at være ambitiøs på kunstnernes vegne. Den censurerede udstilling var tidligere blevet anklaget for at være en borgerlig kunstinstitution, der ikke havde andet formål end at fastholde en forældet struktur. KPs bestyrelse var til dels enig i denne vurdering og var derfor interesseret i at prøve at tilføre påskeudstillingen et ekstra format, der igen kunne forbinde de antagne kunstnere med den professionelle kunstscene. Bestyrelsen måtte derfor opfinde et nyt udstillingsformat, som benyttede sig af nogle helt andre regler end den censurerede. Altså: spring.

Jeg synes, spring er lykkedes på mange punkter. Spring giver god plads til den enkelte kunstner, og derfor klæder spring påskeudstillingen godt. Det er helt logisk, at der blandt KPs forskellige udstillinger findes et udstillingsformat, der tillader kunstnerne at orkestrere den omstændighed, de optræder i – og det virker rigtigt, at en talentfuld aspirant kan få plads til at vise meget mere end på påskeudstillingen.

I dag er det vanskeligt at forestille sig en kunstner, der ikke interesserer sig for den sammenhæng og kontekst, vedkommendes værker optræder i. Samtidskunstnerens arbejde er måske mere at betragte som en *praksis* end et *værk* (her forstås *værk* som fysiske objekter og ophængning eller installation af *værket* som et rent teknisk anliggende), og i den forstand vil en censurering af en *praksis* kræve en langt mere kompliceret og omstændelig håndtering fra censorpanelet end den censurering, *værket* får. Pludselig bør man som censor interessere sig for kunstnerens køn, nationalitet, alder og alle mulige andre betydende omstændigheder – fordi man véd, kunstneren også gør det! – Og fordi det sted, kunstneren taler fra, muligvis er helt afgørende for betydningen af værket! Det er her, påskeudstillingen har sin begrænsning i forhold til spring. Påskeudstillingens ramme er forholdsvis snæver, og logistikken omkring indsendelse og censurering giver naturlige begrænsninger. Det er der sådan set ikke noget forgjort i, – sådan spiller man dét spil, og alle bør efterhånden vide, hvordan reglerne er, og hvad man som indsender, bestyrelse og censor deltager i. Det er dog derfor, spring er vigtig, for den kan meget af det, som den censurerede udstilling egentlig burde kunne i dag – nemlig give kunstneren plads til *selv* at vise værk og praksis frem.

Grundlaget for alle KPs aktiviteter er naturligvis censuren. Som enhver anden talentkonkurrence drejer det sig om at finde de mest interessante indslag blandt deltagerne og give dem anerkendelse, – og det skal foregå på bekostning af lang tid den største del af deltagerkaren, ellers giver udvælgelsen ingen mening. Sådan må det være.

Talentkonkurrencer, i bred forstand, er selvfølgelig ikke noget nyt, men jeg tror, at de aldrig i så høj grad som nu har handlet om udskillelsen. Udskillelsen er nu i sig selv så populært et motiv, at den ofte optræder som en del af showet, og man kan nu stemmes ud eller sendes hjem i fuld offentlighed.

I 2011 så jeg udstillingen EXTRACT på kunsthallen Gl. Strand. EXTRACT er både en kunstudstilling og en kunstpris, hvor nyuddannede kunstnere fra udvalgte europæiske akademier udstiller og konkurrerer med hinanden på samme tid. Først udstilles alle kunstnerne på Gl. Strand, hvorefter publikum via nettet kan stemme på én af udstillingens deltagere til at lave en soloudstilling på Gl. Strand i 2014.

Kunsten på udstillingen fejlede bestemt ikke noget, men iscenesættelsen af hele udstillingen fik den til at dreje sig om udskillelse. Hensigten var - og er - ifølge Gl. Strand, at udstillingen skal være: "... en platform, hvor kunstnerne har mulighed for at dyrke nye netværk blandt andre yngre kunstnere og få kontakt til det internationale kunstmiljø". Her står der intet om det besynderlige magtforhold, der etableres mellem publikum og kunstnerne – og heller ikke, hvorfor publikum skal kvalificere bare en enkelt af de deltagende kunstnere – eller hvordan publikum kan være med til at skabe netværk.

Det er kedeligt, hvis den slags trivielle publikumsinddragelser kommer til at stå i vejen for kunstnerne. Spring er på samme måde som EXTRACT, uden sammenligning i øvrigt, et resultat af udvælgelse – men der er den store forskel, at arbejdet med spring foregår med blik for kunsten. Ikke andet. Bestyrelsen bør roses for at forvalte kunstnerne og udstillingen med dette ene sigte, og her synes jeg, man reelt kan tale om en platform for kunstnerne og ikke en usikker institution, der ikke forstår at træde i baggrunden, når det er hensigtsmæssigt.

... Timo, Nana, Sanne og Michael har lavet en god udstilling sammen. De forhindringer, de hver især har mødt undervejs, er de kommet over med professionel beslutsomhed, og alle har arbejdet hårdt og omhyggeligt med de individuelle projekter og det fælles projekt, som hele udstillingen har været.

Det har været en fornøjelse at følge dem. Tak til springerne, fordi de så åbent har delt deres projekter i alle faser af processen og tillykke med en skøn udstilling!

Anders Visti